

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

Úplňkový klub

FRAGMENT

Anna Kadabra

Úplňkový klub

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Pedro Mañas

Anna Kadabra – Úplňkový klub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pedro Mañas

Anna
KADABRA

Úplňkový klub

Ilustroval David Sierra Listón

FRAGMENT

Madam Blumová

Tohle je moje paní učitelka a vedoucí našeho klubu. Vypadá možná trochu přestárle, ale má ještě bláznivější nápady než my!

Markus Pokus

Můj nejlepší kamarád, i když jeho havran mě moc v lásce nemá. Kouzlí zeleně a rád vymýšlí různé fórky a ztřeštěné plány.

Angela Simsala

Angela je prostě exotický exemplář, stejně jako její ropucha. Její kouzla jsou fialová. Nejradši čte komiksy, hraje videohry a každý den si připadá jinak.

Oliver Dark

Od tohoto usmrkance se držte dál! Chce být jako jeho pradědeček, nejslavnější lovec čarodějnic z Měsíčkova. Jen ať si nás zkusí chytit!

Anna Kadabra

Tohle jsem já se svým kocourkem! Kouzlím duhově, což je výhoda, protože tak můžu vybruslit ze spousty šlamastyk... a pak se do dalších, ještě horších, zase namočit.

Sára Čáramára

Sára je z naší skupinky nejstarší, má nejlepší známky... a taky chce všem rozkazovat. Kouzlí žlutě a za zvířátko má nafoukanou netopýrku.

Měsíčekov

Průsmyk
přízraků

cesta do městečka

Kokočko

jeskyně
Dvojjčata

klubovna
lovců
čarodějnic

MacMoonův
ranč

strašidelná
vila

vílí
studna

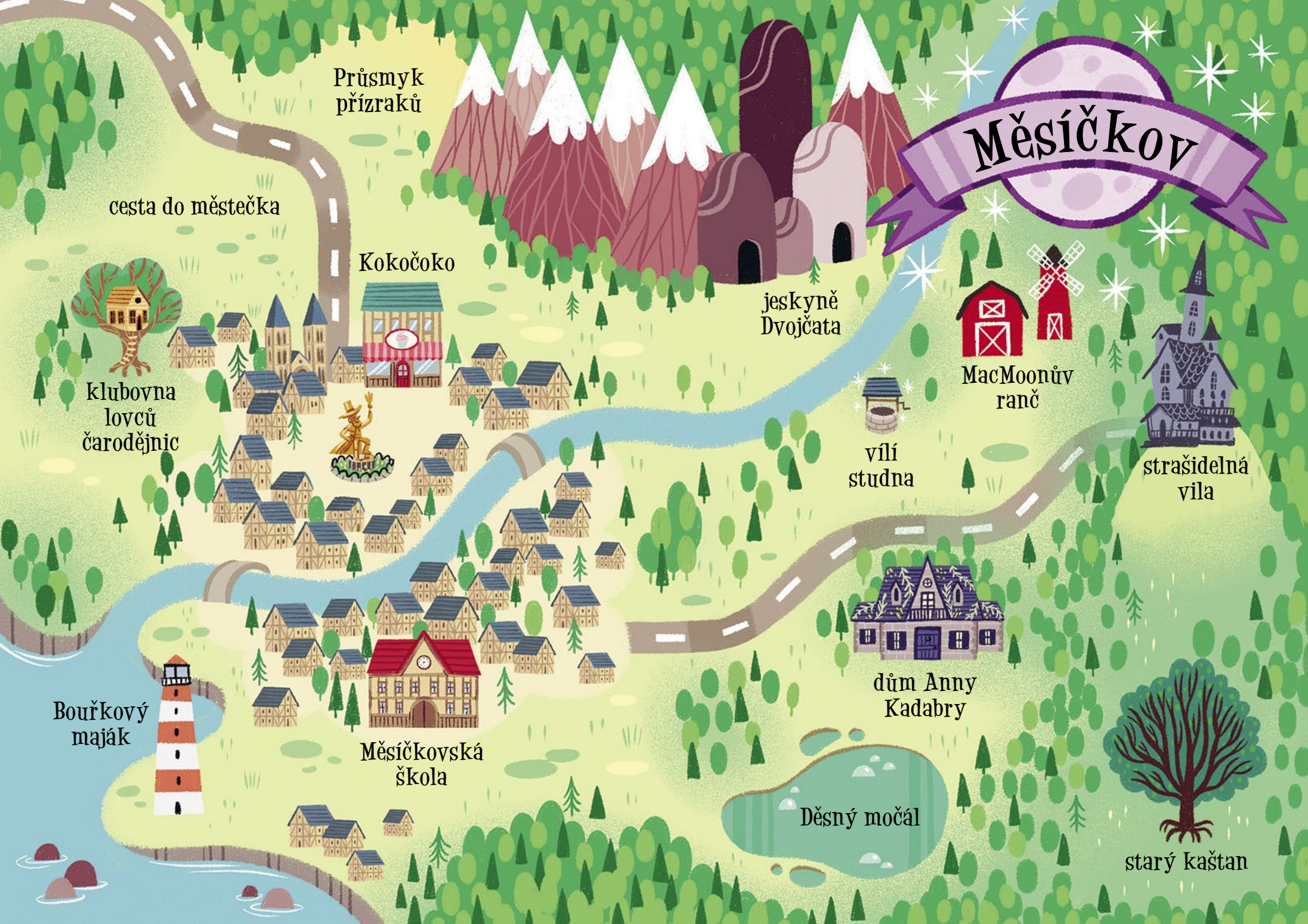
Bouřkový
maják

Měsíčekovská
škola

dům Anny
Kadabry

Děsný močál

starý kaštan

Ahá, to jste vy! Teda já jsem se tak lekla, že mě málem kleplo.

Když se kniha otevírala, myslela jsem si, že jste lovci čarodějnic. To by byl děs, kdyby na mě přišli. Všechno, co vám teď řeknu, musíte udržet v tajnosti!

No dobře, jsem čarodějka, ale nemusíte hned brát do zaječích. Já vás nezakleju. Navíc se kouzlit teprve učím. A moc mi to nejde. Tak maximálně

bych tuhle knížku zvládla proměnit ve štiky. Nevím, čím to je, ale poslední dobou mi vycházejí samé štiky. Někdy syrové a jindy obalované, ale všechny do jedné pěkně hnusné.

Jmenuju se Anna Greenová, ale moji noví kamarádi mi říkají... Anna Kadabra.

A pak vždycky dodají: „Ta vždycky všechno zbabrá!“ Tak vám pěkně děkuju, kamarádi.

Od té doby, co jsem zjistila, že umím kouzlit, mám i nepřátele. Ti o mně trousí i horší věci, ale do očí mi je neřeknou, protože bych je mohla... no, proměnit ve štiky.

Koukejte, tak tohle jsem já. Asi jste si mě představovali s černým pláštěm, bradavicemi

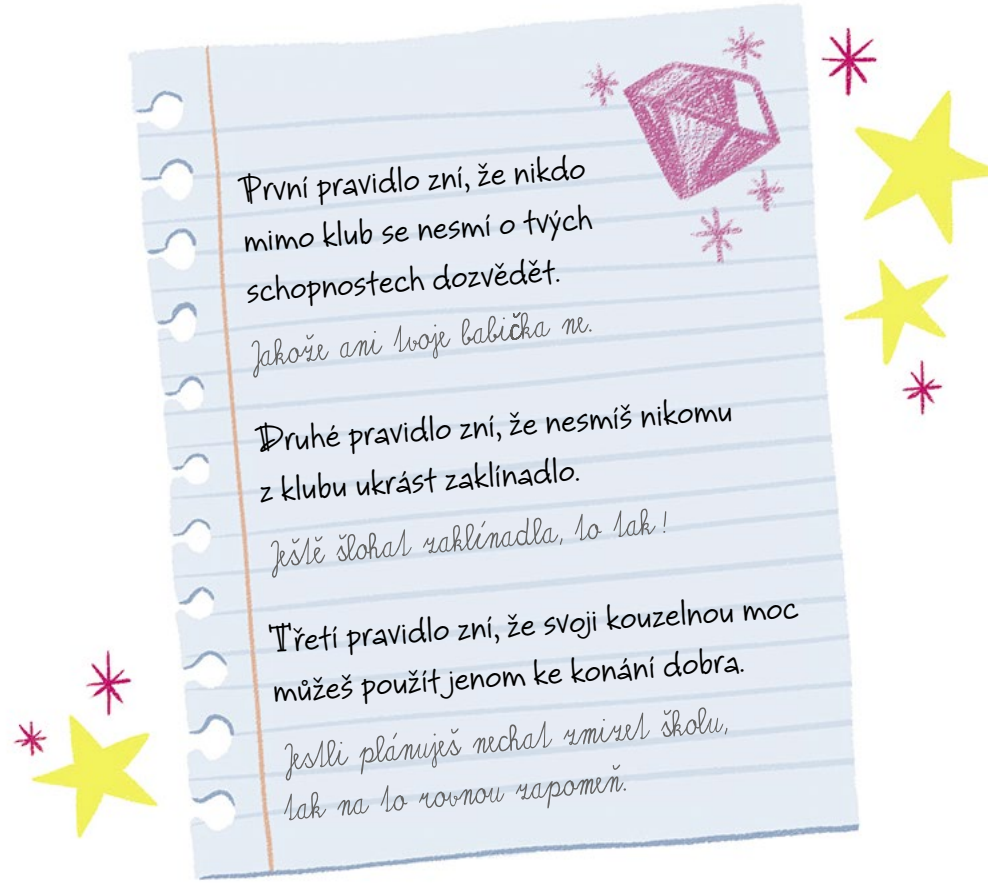
na nose a špičatými botami, ale to já nenesím. Kdybych se producovala po městě v oficiálním úboru, hned by na mě přišli. Místo bradavic mám pihy. Místo černého pláště nosím barevné trikoty a tylové sukně.

Boty teda mám, ale nejsou špičaté. Jsou na basket.

Taky mám svoji speciální hůlku, vlastní sešit se zaklínadly a kouzelné zvířátko.

A na hrudi nosím malinký měsíc, který září ve tmě. Je to odznáček Úplňkového klubu, tajného spolku, do kterého patřím. Jestli máte pro strach uděláno, možná se k nám budete moct jednou přidat.

V Úplňkovém klubu máme jenom tři pravidla. Říkáme jim Diamantová pravidla, protože jsou to ty nejtvrdší možné zákazy. Taky by se mohla jmenovat Pravidla předvčerejšího chleba, protože ten je možná ještě tvrdší. Tady jsou:

První pravidlo zní, že nikdo mimo klub se nesmí o tvých schopnostech dozvědět.

Jakože ani tvoje babička ne.

Druhé pravidlo zní, že nesmíš nikomu z klubu ukrást zaklínadlo.

Jestli šlohal zaklínadla, to tak!

Třetí pravidlo zní, že svoji kouzelnou moc můžeš použít jenom ke konání dobra.

Jestli plánuješ nechat zmizet školu, tak na to rovnou zapomeň.

V téhle knížce se dočteš o tom, jak jsem se dozvěděla, že jsem čarodějka... a jak jsem všechna ta neporušitelná pravidla porušila. Jo, a taky jsem u toho málem srovnala se zemí celé městečko.

Toho rána u nás bylo boží dopuštění.

„Já ji nemůžu najít!“ slyšela jsem volat z chodby.

„Kam se ta cácora zase zašila?“ slyšela jsem křičet z kuchyně.

Ano, ta cácora jsem byla já. A ti, co tak hulákali, byli moji rodiče.

Oba mě hledali, ale nikde mě neviděli. Teda, ne že bych se zneviditelnila. Tenkrát jsem ještě ani